

Ayşe Serap Suvaroğlu • Berna Peker • Nihan Peker Antepe

DÜŞÜNCE DENİZİNDE YOLCULUK

ARKADAŞLARLA FELSEFE SERİSİ 1. KİTAP

Resimleyen:
Sadiye Maden

MERAK KEDİYİ ÇATLATIR MI?

Güneş tam tepedeydi. Sıcaktan nefes almak neredeyse imkânsızdı. Ağaçlardaki yeşil yapraklar sonbaharı beklemeden kurumuş, yerini sarı yapraklara bırakmıştı. Yolculuk için ismini listeye yazdıranların arasında hâlâ kararsız olanlar vardı. Bazıları için bu yolculuğa çıkma kararı biraz mecburiyetten, biraz da gelecekle ilgili hissettikleri çaresizlikten kaynaklanıyordu. Kimileri çok düşünmeden sadece güvendiklerinin peşine takıldıkları için, kimileri ise hiç çelişkiye düşmeden bir keşif heyecanı ile listede yer almıştı. Yolculuk için çoğunluk hazırlıklarını tamamlamıştı. Acaba kimler gelecekti?

Gemi oldukça heybetliydi. Sağlam, uzun direkleri, mis gibi cila kokan tahtaları, kocaman dümeni, bembeyaz rengiyle denize bir an önce açılmayı bekliyordu.

TERTIUM NON DATUR

İlk gelenler Aliler ve Cansular olmuştu. Onlar Macit dede ile beraber yolculuk fikrini ortaya atanlardı. Hazırlıklarını erkenden tamamlamış, vaktinden önce geminin olduğu limanda buluşmuşlardı. Aileleri gemiye eşyaları yüklerken Ali ve Cansu limanda sohbet ediyordu.

Birbirlerinden çok farklı olsalar da her zaman iki iyi arkadaştı onlar. Sohbet ederlerken Cansu bir yandan da şaşkınlıkla ve hayranlıkla gemiye bakıyordu. Bu sırada geminin adının “Tertium Non Datur” olduğunu fark etti. Aca- ba Tertium Non Datur ne demekti? *“Amaaan, neyse boş ver şimdi. Ali’ye sorsam her zamanki gibi soruma başka bir soruyla cevap verecek ve ben yine sorunun cevabını alamayacağım. Sonra nasılsa öğrenirim,”* dedi içinden.

O sırada Ali, “Yaşasın geliyorlar. Canlar da geliyor,” diye bağırdı sevinçle. Koşarak Can’ın yanına gitti ve kucaklaştılar. “Gelmeyeceksiniz diye çok korktum. Senden ayrı kalmayı düşünmek bile yeterince kötü. Birlikte olduğumuz için çok mutluyum,” dedi Ali.

Can, “Ben de çok mutluyum,” dedi gülümseyerek.

Ali, Can'ın annesi Pınar ve babası Serdar'a dönerek, bu yolculuğun onlarla birlikte çok daha keyifli geçeceğini söyledi. Pınar, "Evet Ali-ciğim ben de çok heyecanlı ve mutluyum," dedi.

Cansu, Can'a sarılmak için sırasını beklerken Nice ve ailesinin durumu aklına geldi. Bu yolculuk Nice'siz olmamalıydı. "Ne olur gelsinler ve biz de böyle sarıalım," diye içinden geçirdi.

Cansu'ya sarılan Can, hayretle gözlerini açarak "Bu ne kadar güzel bir gemi, hepimize yetecek kadar yer var. Harikaymış. Güneş panellerinin sayısını ve modemin performansını

kontrol ettiniz mi diyeceğim ama aklınıza bile gelmediğine emin olduğum için sormuyorum.”

Macit dede onu yolcu etmeye gelen oğluyla göründü. Ali, “Cansu gel! Macit dedenin koluna girip gemiye çıkmasına yardımcı ol. Biz de Can’la beraber onun kitaplarını taşıyalım,” dedi.

Macit dedenin koluna giren Cansu, “*Tertium Non Datur isminin nereden geldiğini Macit dede kesin biliyordur. Ona bir ara sorarım,*” diye düşündü.

Macit dede, seksenli yaşlarına merdiven dayamış, üstü başı hep çok düzgün, çocuklarla her zaman ilgilenen, onlara değişik sorular soran, yüzünden gülümsemesi eksik olmayan biriydi. Hayatının büyük bölümü denizde geçmişti. Yolculuğa çıkmayı istemeyen oğlu, Macit dedenin kararına saygı duymuş ve hazırlıklarını yaparken ona destek olmuştu.

Cansu, Macit dedeye kamerasına kadar eşlik ederken Can ve Ali de Macit dedenin kitaplarını taşıyordu. Kitaplara hep mesafeli olan Can, “Bu kadar çok kitap okumak ne işe yarıyor?” diye sordu.

Ali, “Ah Can, bir bilsen neler var kitapların içinde... Hiç mi merak etmiyorsun? Bir kitabın verdiklerini, dostluğunu, ekranlarda bulabiliyor musun?” dedi.

“Tabii ki merak ettiğim şeyler var. Ama saatlerce, sayfalarca okumak yerine hepsine internetten bakıyorum. Senin gibi dostlarım olduğu için kitapların dostluğuna ihtiyaç duymuyorum. Yine de bunu konuşmak için çok zamanımız olacak. Belki sen ve Macit dede benim kitaplarla dostluk kurmama yardımcı olabilirsiniz. Ben de sana interneti verimli ve etkili kullanmanın yollarını öğretilirim,” dedi Can.

Kitapları odaya bıraktıktan sonra Cansu’yu aramaya başladılar. Cansu da onları arıyordu. Güvertede karşılaştılar. Can, “Bizden başka kimler geldi?” diye sordu.

“Bizden başka kimse yok. Kararsız olanlar karar verene kadar, bir-iki gün daha gemi limanda kalacak. Macit dede bizimle konuşmak için geminin uç kısmında bekliyor,” dedi Cansu. Annesiyle babasını da çağırdı. Annesi demlediği taze çayı termosu koyarak Cansu ve babasına eşlik etti.